

Čuk na pal'ci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Pavotti, 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter višine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inzeratstvo 22,50 L.

Leto II.

GORICA, dne 10. novembra 1923

št. 32.

Šolska reforma ali prvi razredi naših šol.

Prvi razredi — o Bože!
da se ježijo lasje,
Tone in Tine in Jože
in Žane tam v klopi sedé.

Učitelj je Drenik, mož pravi,
je res pač, da ni učenjak,
a prišel je k nam po postavi,
se tudi obnaša kot tak.

Očala privije nad nos si,
palico vzdigne navzgor
gorje ti, učenec, če bos si,
če vprašam boš stal le kot štor.

Poklican je Tine najprvo,
preplašno mu zrejo oči:
»Povej mi, leseno ti drvo,
koliko je ena in tri?«

Besede so laške in Tone,
si misli v glavi modro,
da bo zadovoljen »padrone«,
po laško odgovor naj bo.

Vse tuje besede brž zbere,
kar zna jih in hitro na dan
privro mu, se skoraj zadere
preglasno: »Kapiš po taljan?«

Smeje debelo se Jože,
še Tine si usta krivi,
le Žane drži se modro še,
sicer ga brž kaj doleti.

To šola je vražja, seveda,
le uro in laško že zná,
če tudi le ena beseda,
pa ta prav nič ne velja. Čuk.

ZOBOVJE.

On: »Gospodična, tako krasne zobe imate, kakor bisere.«

Ona: »Saj imam doma še lepše!«

DVA ZNANCA.

A.: »Tako si nekam obraščen, kakor bi ti brivca zaprli.«

B.: »Veš, bil sem par mesecev v Rumunskem in tam stane za brado obriti 1 frank in 1 frank stane tudi raca. — Zato sem najraje samo race jedel.«

RAZLOČNO POVEDANO.

Odjemalec: »Prosim, dajte mi ene očalil.«

Trgovec: »Kakšne, za kratek ali dolg vid?«

Odjemalec: »Da se skozi vidil.«

PRAKTIČEN FILOZOF.

Profesor Intihar je svetovnoznani profesor kirurgije. To slavo si je pridobil z nešteti operacijami, ki pa niso bile vedno v zadovoljstvo bolnika, pač pa za njega, kot profesorja, učenjaka. Več mesecev je že ležal nek filozof v kliniki, ki je imel hudo bolezen na črevih. Profesor filozof je bil mirne narave, ter se ni nikdar v življenju ob nikaki priliki razburil, marveč obdržal vedno mirno kri in zavest. Profesor kirurg ga je bil že petkrat operiral, to se pravi razparal trebuh, umil in okrtal čreva, ter vnovič zašil. Vzlic temu pa čirnak še ni bil ozdravljen in kirurg ga je moral vnovič raz-

parati kar je seveda filozofu povedal:

»Potrebno je, da vnovič pogledamo v Vaš trebuh.«

»Profesor filozof z največjo mirnostjo in flegmo:

»Gospod profesor, jaz mislim, da bi se delo in čas prihranilo, ako bi mi napravili na trebuhu tako, da bi se lahko zapelo in odpelo, kadar bi hoteli.«

VSPEH ALKOHOLA.

Sluga barona Zadolžnika se je tako napil, da je videl vse kot stvar dvojno. Na vrata potrka nekdo in vpraša, če je mogoče govoriti z baronom.

Sluga: »Želita oba gospoda govoriti z njim?«

MODERNE DEKLE.

Nova dekla se je predstavila svoji gospodinjki, ki jo vpraša:

»Imate s seboj službeno knjižico?«

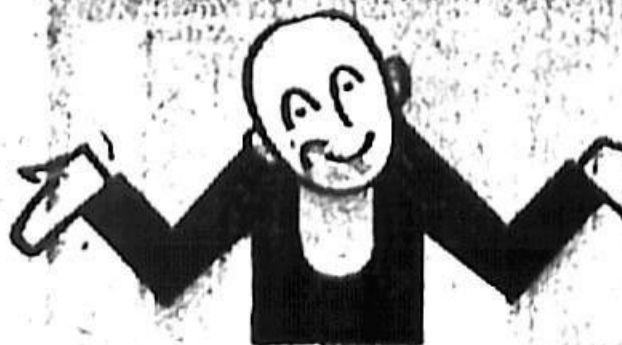
Dekla (pomoli celo debelo knjigo): »Evo gospa, tu je moj prvi sešitek, delavskih knjižic.«

MODERNI OTROCI.

Papa je vzel v naročje sedemletnega Francka in ga vprašal:

»No, Francek, ali si pisal sv. Miklavžu, kaj naj ti prinese na šestega decembra?«

Francek: »Pisal?! Čemu imamo pa telefon?«

šisti šole zaprli. Če nam šole
spej odprejo, bomo vpili, da
ni teh nočemo več, ker smo
dovolj učeni. Saj je pri nas sa-
mo 5% analfabetov, medtem
ko jih je v globoki Italiji do
70%. Potem ni čudo, da nam

šole zapirajo. »Zarukane« ljudi
je najlažje vladati. Če bo šlo
tako naprej, bomo v 50 letih
Slovenci znali čitati samo dve
črki kakor dolgozovec in sicer
i—u.

Čuk na palci.

Gorica, dne 10. nov. 1923.

Čuk na palci, ki si pogosto,
kot vsa druga bitja, ki ponoči
okoli letajo, nič drugega tako
zelo ne želi kot denarja, danes
kar zavida Nemce. Čez noč so
pričeli računati na stotisočake.
Stari pregovor, da več kot člo-
vek ima, več si želi, se je pri-
čel tu uresničevati. Hitro so
postali milijonarji. No, šli so
še dalje, danes so milijonarji
še tisti, ki ostanke pobirajo.
Čik od cigarete je vreden de-
bele tisočake. Berači so eno-
glasno sklenili, da niti roke ne
stegnajo, če je bankovec
manjši kot za pet milijonov.
Z markami sploh ne računajo
več, ampak z milijoni, da jim
ne zmanjka števil. Kadar gre
uradnik po plačo, mora baje
vzeti s seboj voz, ker je v ne-
varnosti, da mu ne naložijo
drobnih bankovcev. Za voz
mora dati polovico denarja.
Kuharica gre na trg in komaj
vleče denar. Pomislite, za gos-
ko plača 1000.000.000.000 mark,
to je en bilijon. Kdor gre v
kavarno in igra eno uro bi-
ljard, plača pol bilijona. Kadar
Nemec reče: »V starih zlatih
časih je stal kruh samo 25000
000000 (petindvajsettisoč mili-
jonov), ni mislil na čas pred
vojno, ne na lani, ampak na
čas pred par dnevi. Tisti hip
je stal že 94000000000 mark.

Se Čuku bi se zmešalo od
samih ničel. Če hočeš postati
bogat, pojdi v Nemčijo. Tam
dobe na mah tvoje zaflikane
hlače milijonsko vrednost.
Prodaj jih, vrni se v srajci v
Gorico in kupi vilo. To je e-
dino sredstvo, ki je danes na
razpolago.

Sicer pa Čuk na palci ne želi
takega bogastva. Kaj bi dejali
čitatelji, če bi Čuk naenkrat
stal 10 milijard številka. Še dr-
žava z Mussolinijem, vred bi
ga ne kupila.

Kaj pa pri nas novega? No-
vo je to, da dne 1. januarja
1924 bo »Čuk« prost zakonske
zvestobe in onega usodnega
»da«, katerega je izrekel, ko se
je oženil s sovo. Vsi oni zako-
ni, ki se sklepajo danes in so
se sklepali do sedaj pridejo 1.
januarja 1924 ob vso veljavo.
To bo vriskanja na novega le-
ta dan. Župani bodo ta dan
razglasili, da so le oni zakoni
veljavni, katere oni zvežejo.
Kjer je med zakonci kak dvom
v zvestobi bo najboljšje, da se
lepo umijejo, preoblečejo, da
si nataknejo pušeljce in hajdi
k županu si ponovno prisegat
zvestobo. — One zakonske že-
ne pa, ki so svojih dedcov si-
le, jih lahko kar z brco požene-
jo skozi vrata na cesto. — Se-
veda možki kaj takega s svoji-
mi starimi babami ne bodo
storili.

Fašistovska slava je minu-
lo. Slovenci smo se tega slavlja
udeležili zato, ker so nam fa-

Kie je zajec?

Otroci so šli iz šole domov. Daljšo pot so ubrali, da so se
lahko igrali. Pa glej — naenkrat skoči zajec iz grmovja in izgine.
Otroci so vpili in ga iskali, niso ga več dobili. Poiščite ga vi, če
se vam dober zdi, doma ga specite, če ne ga nam pošljite, pa tri
lire priložite, za nje lepo kujigo dobite: Rabindranath Tagore —
France Bevk: Povestice. Zelo lepa knjiga po obliki in po vsebini.

USODNI POSET.

(Humoreska.)

Križmančič je bil poštni u-
radnik v Trstu. V Postojni pa
je imel svojo zaročenko, kateri
je pridno pisaril, ker se ni mo-
gel z njo sestati. Le redko ke-
daj je imel to srečo. Sedel je
pri mizi in z vso slastjo požiral
črke malega pisemca, ki ga je
držal v rokah. Ivanka mu je
naznanila, da drugi dan ne bo
njene varuhinje tete doma in
ga povabila, da se pripelje v
Postojno. Takoj ko je vstopil v
pisarno njegov šef, ga je po-
prosil za dopust naslednjega
dne, češ, da ima v Postojni po-
starno teto, katero gre obiskat.
»O, ravno prav,« odgovori šef,
»slučajno grem tudi jaz jutri v
Postojno; bova šla lahko sku-
paj in mi boste predstavili Va-
šo teto.« Križmančič se je u-
griznil v ustrice in nič odgovo-
ril. Pač pa se je naslednji dan
jako pazil, da ni prišel s svo-
jim šefom v dotiko. Kupil si je
nove rokavice in velik šop
cvetlic in tako oborožen stopil
v železni voz. Malo ljudi je bi-
lo v vozu in še za tiste se Križ-
mančič ni zmenil. Njemu nas-
proti je sedela stara gospodič-
na, ter opazovala, kako zaljub-
ljeno je v mislih sanjal o svoji
Ivanki. Stara gospodična pa se
ni mogla voziti, ne da bi klepe-
tala in je skušala na vsak na-
čin pričeti pogovor s svojim
sopotnikom. Tudi je bila silno
radovedna in pričela ga je iz-
praševati, kdo je, kaj je, od
kje je, kam gre, po kaj, h komu
itd. Seveda ji je Križmančič v
svoji največji nejevolji, vse
kaj drugega kot resnico na nos
obesil.

»Vam mora biti jako draga
tista oseba, kateri nesete tako
lep šop cvetlic?«

»Mhm!«

»Se vidi po dejanju, da jo
morate radi imeti.«

»Aha, tisto je pa res. Zelo
rad jo imam!«

»Morda Vaša zaročenka?«

»O ne, neki drugi osebi ga
nesem.«

»Ampak, zaročenko imate
— ne?«

Križmančič je vzdihnil iz
dna srca, malo iz jeze, malo iz
občutka.

»Zakaj tako vzdihujete?«

Uvidel je, da ga je njegov
vzdih izdal, zato se je hotel
razljutiti in odvaliti od srca
vso težo njegovih nadlog, ker
se ni mogel sestajati z Ivan-
ko.

»Imam dekle, da, toda kaj
mi pomaga, ko nimam prilike
niti govoriti z njo.«

»O, ali res?«

»Da, res je. Moje dekle je
pod nadzorstvom neke stare
grde babure, njene tete. To so
tiste vrste babnice, ošofane in
nagnjusne, ki sploh sovražijo
mladino.«

»No, vse vendar niso ena-
ke.«

»Kaj niso enake! Ti krokodili,
spakedrani, so deklicam vedno
za petami, kakor ječar. Coper-
nice z metlo so, nič drugega.«

»Nekatere so tudi uljudne,
nejezične in čedne ženice.«

»Krokodili so, Vam pravim,
pošasti izpod poda, ki imajo
jezik dolg, kakor krava rep.
Pravi krokodili!«

Vlak se je ustavil in gospo-
dična se je pripravljala na iz-
hod.

Začudeno vpraša Križman-
čič: »Ali tudi Vi izstopite v
Postojni?«

»Da, ker pride danes tudi k
meni nekdo na obisk.«

To se mu je zdelo sitno, ker
ni hotel, da ga stara gospodič-
na vjame na laži, ako se snide-
ta z Ivanko. Takoj, ko je stopil
z voza, je opazil na peronu
svojo izvoljenko, ki mu je hite-
la nasproti. Ko pa se je pribli-
žala, ni stopila k njemu, mar-
več k gospodični, njegovi so-
potnici, ter jo strastno poljubi-
la. Križmančič je tako osupnil,
da so mu rokavice in šop cvet-
lic padli na tla. Ni se mogel ni-
ti zavedati, kje je, tako je po-
stal zmešan. Mimo je prišel
nek mazač vozov, katerega je
hotel po nečem vprašati, a se
mu je globoko priklonil in izro-
čil šop cvetlic, ki ga je pobral.
Vse na okoli se je smejala. On
pa jo je naglo odkuril proti iz-
hodu. Njegova sopotnica ga je
zagledala in vprašala: »Tisti
mazač je tedaj ljubljeneec Va-
ših cvetlic?«

Križmančič jo je srepo po-
gledal in zagodrnjal: »Kroko-
dil.«

Urno je tekel h Kroni in si
najel sobo, ter se hotel zakopa-
ti v sramote in usode. Ni si pa
mogel kaj, ne da bi vprašal so-
barico, ako pozna Ivanko in
njeno teto.

»Ali poznate tudi Vi Ivan-
ko?« je vprašala sobarica, »ki
stanuje tukaj.«

»Da, Ivanko poznam, a njene
tete ne. Pa danes je itak ni.«

»Ne, ni je, ker se je sinoči
odpeljala v Trst.«

»A neka druga gospodična je
z njo,« pravi Križmančič, »po-
znate to?«

»Ne vem,« odgovori sobari-
ca, »povem Vam pozneje.«

Naenkrat je začul glas svoje
ga šefa na dvorišču.

»Na, še tega je bilo treba,« se
je hudoval Križmančič. A to
še ni bilo vse, marveč čul je tu-
di glas Ivanke. To pa je vžga-
lo njegovo ljubosumnost. Bal
se je namreč, dasiravno se mu
je zdelo neverjetno, da bi bil
šef njegov tekmeč. Naglo je
skočil po stopnicah in se skril
za vežnimi vrati in prisluško-
val. Poleg drevesa je bila miza
in tri osebe so obedovale. Prav
razločno je čul besede svojega
šefa:

»Gospodična Klara, ako
Vam je všeč, da ne bomo vlekli
še tako dolgo, sem pripravljen,
da se poročiva v teku štirih
tednov!«

»Gospod Šnajder, jaz nisem
še vse obavila. Sicer pa Vam
bom pisala, ko bom imela vse v
redu.« To pa je bil glas — nje-
gove sopotnice. Križmančič ni
razumel ničesar več, kar vrtelo
se mu je v glavi. In ko je čul
Ivanko, ki je vskliknila: »Teta
jaz Vam napravim lepo plete-
nino v dar, do Vaše poroke.«
tedaj je Križmančič na glas za-
stokal. Vsi so skočili pogledat,
kaj je in trije glasovi so se čuli
naenkrat.

To so bili šef, teta in Ivanka:
»O, gospod Križmančič, kaj pa
Vi tukaj — in vaša stara teta?«

Ivanka je zarudela, njena teta pa je dejala: »Sovražnik krog kodilov je ta gospod.«
Križmančič jo je popihal kakor zblaznel naravnost na kodlavor. Seveda se je v svoji skrajni zmedenosti odpeljal mesto v Trst — v Ljubljano v naprčenem vlakcu.

Pripovedovanje Jaka Makaroniča.

(Nadaljevanje).

V mojem dosedanjem vojaškem življenju sem spoznal in pridobil mnogo prijateljev, toda najožji prijatelj mi je Miha Pandolo iz Zajčjega Brda. Malo Vam ga opišem, da boste vedeli, kakó izvrsten fant je ta Miha Pandolo; že samo ime ga opiše boljše kot cel njegov življenjepis. Zato sva se sprijaznila takrat, ko sva skupaj stražila bencin in se mu je pripetilo ta lep dogodek:

Moralo je biti že blizu polnoči..... nič se ne bojte, da Vam začnem pripovedovati o kakšnih strahovih. Ne, stvar je taka — Miha Pandolo je ob tej uri stal na straži, ter enako komerno korakal gori in doli ob zidu. Onostran zida pa je peljala cesta v bližnjo vas. Oa, meniti moram, da smo takrat prvič stražili in pripustim si Vam predstavljati, s kakšnim trepetom je Miha, — kakor tudi mi vsi — krčevito stiskal puško in pri vsakem šumu poskočil. Povem pa le to, da so bili vsi naši robcji mokri, čeravno je bila noč še precej hladna, a Miha je zmočil še celo kaj več. Toda ukaz je bil strog, ne smeš se oddaljiti od svojega mesta, čeravno bi prišel sam — hudir.

Mihu so prihajale na spomin vse strašne pravljice, ki jih je slišal doma za pečjo in bral v knjigah. Živo je imel pred očmi sliko strašne pošasti, katero je Krjavelj prekrizal in presekal v dva kosa, ko je stražil ladijo. Pogum mu je dajala edino še puška, katero je večkrat poizkusil, ali je nabasana. Kar naenkrat zasliši hlače na cesti neko škrtanje: »škrte«, »škrte«. Miha se začne tresti, na glas začne moliti, zraven pa se še prekrizuje, toda zaman, vedno bližje se sliši ropotanje. Kaj je to drugega, nego pošast?

Naglo napravi puško na strel, priporoči svojo dušo Bogu in »punf!« zadoni v temno noč en strel, za tem drugi, tret-

ji, dokler ni bil prazen naboj. Takoj ob prvem strelu poskočimo vsi oboroženi do zob, s puškami na ramah. Pridemo tja in zagledamo Pandolota, ki se je tiščal v kotu in od časa do časa žalostno zastokal, kakor da ga pošast že drži za vrat.

»Koža že« vpraša »kapoposto« tudi ves bled od strahu. »Diavolo«, zaječi ubogi Miha. Komaj, da smo ga toliko opogumili, da nam je povedal, zakaj je streljal. Sli smo gledat ob cesti in nedaleč smo dobili sredi ceste zarjavel »bicikelj«, v parku ob zidu je čepel lastnik, ki je takoj dvignil roke

kvisku in nas prosil, naj ne streljamo.

Razumeli smo takoj vse. Moža, ki je bil po pravici prestrašen, smo potolažili, Pandolota pa zasmechovali. Ljudje je bilo pa, ko mu je »kapitano« prisolil za izkazano hrabrost »žurni 15 | 30«, kar pomeni 15 dni kruh in voda, 30 dni pa desko za postelj. V proslavo in spomin tega znamenitega dogodka so mu tovariši — umetniki na »pinela« narisali krasno spominsko ploščo, predstavljajočo cel dogodek tiste noči. Jaz pa sem spoznal, da je Miha Pandolo v resnici vrten mojega prijateljstva.

Pošteno mišljeno.

Gospod Zgaga: »Kaj? Kurja očesa imate, gospod baron. Kupite si tinkturo zoper kurja očesa, takoj Vam bo pomagalo.«

Baron Šandor. To meni ne pomaga! Popil sem že tri steklenice, toda popolnoma brez uspeha.

Še bomo plesali.

Ko pride k nam tisti, ki ima roge, bomo li plesali do belega dne?

Le tisti pridite k'ste zadnjič tam b'li, le naj se družba brez hrupa vrši.

Eni so taki, se čuka boje, a drugi zastoni naj napijejo se.

Tretji najraje prepir bi iskal, ta je res mrha bi ga klofotal.

Ena je lepa iz male vasi, radi jo imamo, k'se sladko smeji.

Druga zaljubljena je da miži, ljubega gleda no cele noči.

Tretja je stara kot Adamov greh, ko bi šla plesat godcem počil bi meh.

Čukce, le gledaj in bodi vesel, o pustu boš »pravijo« dosti imel.

SKODLJIVI ČASNIKI.

Nek gospod pridrvi ves iz sebe v uredništvo:

»Zlodej naj vzame še Vaš časnik.«

Urednik: »Kaj se je zgodilo?«

»Vaš večerajšnji list je prišel nesel notico, v kateri pravi, da so po noči vlomili tatovi v moje stanovanje, vlomili blagajno in odnesli polno listnico bankovcev, niso pa opazili zlate ure dragocene vrednosti....«

Urednik: »No, in kaj to morebiti ni res?«

»Gotovo, da je res! A na Vaš migljaj v listu so prišli noč vnovič in še uro odnesli.«

Dvojezično.

Nek naš dopisnik, ki se je bal, da nimamo v uredništvu kompetentnih uradnikov za prestavo imen iz italijanskega v slovenski jezik in obratno, nam je poslal nadaljevanje prestave priimkov zadnjega »Malega lista«, ki je res premajhen, da bi vse to notri stlačil. Evo:

Dr. Josip Reja — Mavhinja
Dott. Giuseppe Nutrimento — Villa Bisaglia; Zlobec Ivan — Cattiveria Giovanni; Gulič Jože — Fregatore Giuseppe; Dr. Anton Požar — Dottor Antonio Incendio; odvetnik Martin Pezdir — Avvocato Martino Scoreson, Mavec Ignac — Gesso Innara; Cok Ivan — Tronko Giovanni; Suša Franc — Sicita Francesco; Bradač Josip — Giuseppe Barbon; Kljun Ivan — Becco Giovanni; Skrinjar Andrej — Cassonaio Andrea; Vodopivec Matija — Bevilacqua Mattia; Kuret Anton — Pollame Antonio; Irka Počkaj — Spettaunpoceo Nina; Znidaršič Marko — Sartorello Marco; Šmuc Ursula — Orsola Sporcaciona; Dolgan Andrej — Andrea Longhino; Černé Alojzij — Luigi Negron; Blazinič Karl — Cusinetto Carlo; Kravanja Josip — Ermenton Giuseppe; Ivančič Ivan — Giovannini Giovanni; Dr. Devetak Gasper — Gasparro dott. Patacon da nove; Jusica Anton — Antonio Brodetto; Dr. Smerkolj Edvard — Edoardo dottor Moccoloso; Bastič Josip — Martelletto Giuseppe; Sirk Ivo — Formenton Giovanni; Dr. Lončar August — Augusto dottor Pignaton; Blazina Hugo — Ugo Paion; Volčič Ivan — Lupetto Giovanni; Plesničar Henrik — Ranzido Enrico; Odvetnik Karol Steničnik — Carlo avvocato Cimisera; Zavrtanek Jakob — Giacomo Trapanado; Repič Franc — Codino Francesco

KAR PO DOMAČE.

Stotnik je bil povabljen na partijo igre na karte k baronici Medanovi. Ne moreta se zediniti ob neki priliki, katera ima prednost.

Baronica: »Zadene Vaše blagorodje igrati.«

Stotnikova: »Ne, Vaše blagorodje zadene!«

Baronica: »Vas zagotavljam, da zadene Vaše blagorodje!«

Stotnik: »Ah kaj blagorodje sem, blagorodje tja. Igraj ti, mrcina stara!«

Ali se spominja?

Dama: V tem letu smo imeli res hudo zimo.

Baron Mikoš: Da; toda, ali se ne spominjate? Pred tridesetimi leti je bila zima še hujša.

Dama: Gospod baron; tako nesramnost si odločno prepovedujem

Kako sem se oženil!

Sem zbiral le lepo, sem jo tud' izbral, da bodem se vedno jaz tepec kesal.

Prej bila najzajša je izmed deklet, čez noč se osula kot makov je cvet.

Najprvo pobere raz se ves nakit, potem pa še z glave debelih par kit.

Iz ust si še vzame prekrasne zobé, izmije še barve ki lica krasé.

Nato odložila je kar je oblekla, nazadnje ostala je suha je prekla.

Tu sem vam potožil kak' varal sem se; v vzgled fantom pa zložil bom verze zdaj te:

Je še kje tak tepec, le naj mi pove, čez hribe, doline si dala rokél!

Vsak kdor bi se ženil, ne glej lepote, da se ne boš varal nad barvo nje lice!

Saj barva zakrije trhljivi le les, premnogokrat duše, prerado je res.

So tudi dekleta res pristne lepote, le pravo izbiraj, ogiblji se zmotel!

VEČ NESE.

»Papa, kaj se ti zdi, naj postanem zdravnik za ušesa ali zobozdravnik?«

»Zlomka, saj to je vendar na dlani. Zobozdravnik! Preračunaj, človek zboli samo na dveh ušesih, medtem ko ima dvaintrideset zob...«

NA OPČINAH.

Za fante začne se »nearjeda« z vsakim »Čukom« vedno večja, jih svilene obleke bodejo, ki jih deklice v »megli« nosijo. »Megla« lirce pošteno služi, to prav fantom ni ob »Brdinski luži«, saj mar jim ni za — delat iti — pri stroju si oči slepiti. Tudi oni bi držali se, pa jim vsako delo težko je, na solcu leni Jakci so, neslane »Čuk« skladajo. Ob sobotah pa se »Megla« zbere in pošteno »pufa« se opere, pa če potreba bi velela, na »naše« kredit se »apu« še dela. Kdor pa »Megli« ne verjame, za Opčine naj listek vzame, v trgovino naj vprašat gre: »Se fanta lahko »na pufa« dobe.

MALO ZAHTEVA.

Gospodinja je iskala perico, ki bi prala na domu. Rano v jutro se predstavi žena, ki pravi, da je perica.

Gospodinja: »Vi ste tedaj perica; kakšne zahteve imate?«

Perica: »Oh, ni take reči gospa. Evo, jaz prihajam zjutraj ob šestih, ter dobim takoj belo kavo in dva komada kruha. Ob osmih zajutrek, to je vno vič kavo in kruh, če mogoče z maslom. Ob desetih, komadič šunke, klobaso, ali sira z pivom ali vinom. Opoldan se obediujem seveda: juho, meso in prikuho, vino ali pivo in kaj sladkega. Ob treh kavo s kruhom, ob petih kak mali grižljaj; ob 7mih pa seveda večerja. Ko grem domu dobim 15 lir.«

Gospodinja: »In koliko zahtevate, ako bi jedli cel dan ne prenehoma, namesto vsaki dve uri?«

RES JE.

A.: »Ti si učitelj in jaz tudi. In vendar imamo neko besedo v slovenščini, ki jo tudi najučenejši profesorji pišejo napačno.«

B.: »Beži, beži tepec! Kate- ra beseda?«

A.: Beseda »napačno.«

NEMOGOČE.

Oče (ki poučuje sina v odštevanju): »Pepček, pomisli dobro, ako vložim v slamo pet jajc, a enega vtaknem v žep, koliko jih še ostane?«

Pepček (začudeno): »Joj, papa, kaj tudi ti neseš jajca kakor kokoš?«

KDOR DRUGEMU JAMO KOPLJE — SAM VANJO PADE.

Gospa Trunkova se je hotela prepričati, če je služkinja poštena ali ne. V to svrhu, si je umislila, da je najbolj praktično, nastaviti denar. Ako ga bo vrnila, ko ga najde, je poštena; v nasprotnem slučaju, ji ni za zaupati. In res je podtaknila pod mizo bankovec za 10 lir.

Ko je služkinja pospravljala, je takoj opazila bankovec, a se ga ni taknila. Enako tudi drugi dan ne. Tretji dan pa je v resnici zmanjkal in gospodinja je na mestu bankovca našla ta le listič:

»Spoštovana gospa Trunk! Potrjujem prejem deset lir na račun dolga, ki ga imate do mene še od prejšnjega meseca.«

DVE MERI.

Brezplačni zdravnik je bil pozvan k nekemu siromašnemu človeku, ki je bil ranjen na roki.

Zdravnik (jezno): »In za to malenkost brez vsake važnosti in gotovo brez vsakih posledic, se me upate pozvati na dom?«

Bolnik: »Se razume, gospod zdravnik. Moja bol je tedaj brez važnosti in brez posledic. Ampak ko bi bil na mestu me ne kak prefekt, bi takoj sklicali skupaj narodno skupščino, posebno komisijo, ki bi potem morda v Carigradu ali Londonu študirala vse nalezljive bolezni kolere.«

DOBER OTROK.

Mali Jožek je bil prvič v življenju v menažeriji in ugle dal je velikega leva v zadnjem kotu kletke. Jožek ga uljudno povabi:

»Pridi, stopi sem naprej, saj ti ne bom nič storil, nič se ne boji!«

PISMO PEPETA Z ROJANA.

Lube Čuk!

Nej strela, naša šola, naš prve klas nej vč sluovenski, jenu poblast jeh puče, drugo tu ne buo pej nanka družga klasa jenu u par leth ne buo družga, kuker štedirat »pr de fičilje« jenu puole prdajat želato. Pej tiste meništro, ke je dau tiste uorden, je prom res žentile.

A propožito! Altro ke u Jugoslavji, ke jem dajo kr še 4 šule, tistem par 1000 taljanom, ke suo šudite Jugoslovanske. Tu ke ns je pu miliona, (kuker me je puvdala ana štedirana glava), pej nanka ano ne mamno.

Pej murem fnat zet u de grim napraut marendo, čišlu zik jen krodegine.

Puo zdramem!

Pepi iz Rojana.

POSTENJAKOVIČ.

Baraba svojemu kolegu: »Kje si kupil to zimsko suknjo?« »Sinoči sem jo videl obešeno v kotu v kavarni in sicer na takem prostoru, kjer bi jo lahko kdo ukradel, ne da bi ga kedo opazil. Meni se jo je škoda zdelo, da bi jo kdo ukradel, sem jo pa jaz vzel s kota.«

PREHUDA NOVICA.

Zdravnik je bil v sobi pri bolni Jermanovi tašči. Ko je odšel, ga je ta vprašal:

»Kako je, gospod zdravnik?«

»Ste na vse pripravljeni?«

»Na vse, naj pride, kar hoče.«

»No tedaj Vam povem resnico. Vaša tašča bo v treh dneh ozdravela.«

Jerman se je zgrudil na stol.

DO SKRAJNOSTI.

ULJUDEN.

Gospod Šlibar splošno znan s svojo uljudnostjo, je bil neko noč na cesti napaden:

»Denar ali urol!«

Šlibar: »Evo Vam uro, toda Vas opozarjam, da gre vedno 10 minut nazaj.«

SREČEN ČLOVEK.

Pliškar je pritekel ves moker in zasopljn na kolodvor in vpraša vratarja:

»Kedaj gre vlak v Trst?«

»Čez dve uri šele, gospod!«

»O, hvala Bogu, da sem prišel ob pravem času.«

Čukov Koledar
izide v začetku decembra. Cena L. 3.20. Salve smeha! Židana volja! - Vsakdo naj se naroči na Čukov Koledar s tem, da dopslje L. 3.20 na „Čuka na pal'ci“ v Gorici.

Neverjetno.

Zdravnik: „No, Vam je moje zdravilo koristilo za Vašo telesno potrebo?“

Uradnik: „Gospod zdravnik, hvala Vam, pomagalo mi je dvakrat.“

Zdravnik: „Kaj, samo dvakrat?“

Uradnik: „Da, prvič od 7mih do 12tih, in drugič od 4ih do 10ih.“

Pismo

Slovensko pismo orožniku iz Kalabrije službujočemu u Sv. Petru u Sumi, Istra.

San Pietro u lenji 4. 11. 23.

Korišmo krbinjer!

sempre penso perti po sve note da no ti še što dogodi po note, kvanda si u šerviziji lontano od kože ke lno te napade koji ladro de kašni muro s kvalkim kamnom u testa, i dopo dove andar mj senca ti, taku špeto još par meci, fin ti finiš tri ani i dopo si spožajmo i andar u Kalabriju skupa, u Domeniku na sv. Martino vez njeri u Zminjo budemo balali sijeme, adežo fino ta moja letura ite belo šaluda prego ti prešto risposto.

Tvoja Marija P. mić.

Pravijo.

Pravijo, da je pravila strina Milja strici Francki, da je slišala od botre Pepce, ki je pravila strini Marički, da je rekla mištra Angela, da se govori na »placi« med »venderigulami«, da krožijo po Rojanu vesti, ki jih je raznesel baje neki Rafael, kateremu je pravil gospod Godnik, da je slišal, da je en rojanski fant delal marcin su Roma. Pravijo tudi, da je tisti fant rekel, naj Čuk reče gosp. Godniku, naj pove Rafaelu, da dalje »avižira« »venderigule« naj »šmentirajo« tisto »novitá« pri »mištri« Angeli, ki naj pove strini Marički, naj prime botro Pepco, kako da more strina Francka reči kaj takega, četudi je to slišala od strine Milje, za pravijo...

Pravijo, da se zdaj znajo rojanske pipe po moderno smejati, t. j. pol ust in pol obraza se smeje, druga polovica se pa drži škulasta ali pa joče. Baje bodo dobile za to patent. Svetuje se tudi drugim gospodičnam, da to poskusijo. Bo komično, ker je pri va-

jih rojanskih pup nekdo baje od smeha tako kihnil, da mu je cel Rojan iz vseh oken v pozni uri onoglasno zaklical »Bog živi«, »Bog daj zdravje«, »Salute« itd in so vse mačke plašno zamijavkale.

Pravijo, da je neki Rojančan tako verno gledal nožice neke punčke, da je »nehot« udaril z glavno ob rojanske »volte« in jih resno poškodoval. Bo treba baje ustanoviti posebno zadružno za popravo...

Pravijo, da so v Rojanu še dekleta, ki pozdravljajo z »dober večer«. Te naj bi rojanski fantje dali zapreti ali sami zaprli v svoja srca, da tam dobe zasluženo plačilo za predrznost, da govorijo tako, kakor nam ugaja. To jim svetuje Revez.

Pravijo na Opčmah, da »nekateri fantje« najraje slavnega kitajskega zobozdravnika Lečizoba. Predsednik Neno dobi prvi dan — lesen zob gratis.

Pravijo na Opčmah, da so skuhali štirje fantje pečenko — povabljeni peti — pa jo je pozabil osoliti. Zato je prišla neslana v »Čuka«. Meglene punce polne »pufa« se jih prihodnjé usmili, ter jim kupijo potrebno sol — pa naj si bodi — na puf.

Pravijo na Opčmah, da je Ridolmi tako omehčal Titorjota Tunko, da je sklenil — ostriti se — ko zraste njegova griva do dolgosti brade kralja Matjaža.

Pravijo, da je v Ajdovščini že dalj časa otvorena ključavničarska delavnica, katera bode dobila prvenstvo v popravljanju koles v celi vipavski dolini.

Pravijo, da so nekateri povirski fantje poskusili v nedeljo pri Stampinu, če imajo še kaj trde butice. Pri tej priložnosti jih je tudi naš Dieja dobil par gorkih po grbi.

Pravijo, da imajo Merčanska dekleta vsako nedeljo dirko s kolesi proti Povirju, toda nič jih ne moti, če se katera zavalj v cestni jarek. Čuk vse obleti in vse vidi.

Pravijo v Selu, da po solnčnem zahodu ne smejo več fantje prepevati na vasi, ker ne more neki gospod spati. Najbrže bode tudi mežnar zvonil že pri solncu ave Marijo. Po noči bode moral uro v stolpu vstaviti, da ne bode dramila. Sveto jutro bode zvonil, ko bode solnce vzhajalo. Na vse zadnje naj se tudi Čuk pazi, da ne bo po noči prepeval.

Pravijo v Selu, da zato ni več pevskih vaj, ker se bojijo, da se jim hramonji pokvari.

Pravijo, da je prišel v »Kino Ideal« v Ljubljani Cirkus »Eddie Polo«, kateri je svojo menažerijo v klavir vtaknil; zdaj šele so vganili zakaj (klavir namreč) tako hrumi in cvili.

Ljubezen in zvestoba.

Kot žaba rega žena kvak, kvak, kvak! Moč cilindri nosi in pa frak, kam ga neki zopet nese vrag, da si oblekel je še čevljičke na lak? Rega, rega kvak, kvak, kvak. Sama tukaj sem ostala, kvak, kvak, kvak.

Kaj stori naj žena, če ji mož je tak? Doma naj ostane in naj kvaka, saj je taka žena vsaka. Rega, rega, rega kvak, kvak, kvak. Moč ji nič ni mar, kvak, kvak, kvak, da le nosi mi denar, saj tak, kot on, je vsak.

Če njega doma ni, zabava lepša se mi zdi, kavo kuham, klepetam brez vse skrbi. Rega, rega, rega kvak, kvak, kvak. Ko je že zunaj bel dan, pride mož domu pijan. Žena gleda ga gido,

med vrati stražo ti drži z metlo. To je žena, kot jo ima ljub' moj kvak, rega, rega, rega kvak, kvak, kvak. Zamazan ten cilindri je in frak, žena kar na meni otepaje prah, in čevlji niso več na lak, mi pravi žena, ti falot, ti tak. Ah, kaj še bo, če zlomi si metlo, rega, rega, rega kvak, kvak, kvak.

MARIJA MPA MARIČKA.

Marija: Buh dej, dabra mpa zla, kulki cajta, te že niso vidla.

Marička: Buh dej, leje, leje, leje, adkod spa prša? Kaku kj gre s kapčije?

Marija: Gare na Logarščeh sn bla, pa niso skara neč udačila, samu neh deset jeje mpa pou kile masla.

Marička: O slaba ta! Kaku bo ki? Kaj je nas, kakr svetnik u pratč.

Marija: Ja, pa jest bi zanal teh jeje še na hadila gare pa Logarščih, pa je tuste, ka se kešnga lipga puba bid gare.

Marička: Ja gare sa pa ris fejest publi; tuđ medvi s Franca se skuz prgajneua, kera pujde gare.

Marija: A viš, ki te bom prašala? Kešn seti zdi Miha? A ni fejest pub?

Marička: O slabata! Beiš, beiš, rajš na vidn nkul abedn-ga člea, kokr de b' magla nega uzet.

Marija: Če lih ni koste lip, se ni use le lpata, ki je pa tuste uridna, ka jema tešne veliče grunte, ki misleš, ku bam mla lpu, dilat na bo triba neč, zroun bam pa mila usega dast, kar bam tila.

Marička: Ja, tuste je pa ris! Pa a te je ki prašu že?

Marija: Ja, mi je že niki aminu, tlkaj de bim přem sn.

Marička: O slabata! Lejja čuka, gare na latnku.

Marija: Buh var, če je naj šlišu. Zdalj pa le bejšua.

Marička: Ti lintvern ti, sakraholsč, de more userod bit.

Rejo lahka nuč, Marije.

Marija: Lahka mič, mpa lpu spi.

(Čuk je v resnici na latnku sedel in vse to dobro slišal.)

ČUDOVIT SIR.

Grntar: »Verjamito mi, če Vam pravim, da sem nekoč jedel v krčmi tak sir, da se mi je v krožniku premikal in hotel z njega pasti.«

Pintar: »Je že res, a gostilničar Kjuder ima celo sir naučen, kakor konje v cirkusu. Dovolj je, da zažvižga in sir se že vali iz kuhinje gostu na mizo.«

NE DA NIC.

Berač pride k kmetiču, ki je imel svoj slab senik dobro za varovan, ter ga vpraša: »Oče, koliko Vam dam, če smem na Vašem senu prenočiti?« »Eno liro boš dal!« — »Pa če kadim?« »Potem ne daš nič«, odgovori veselo mežikar je kmetič!

A tako!

Gospa: Večkrat sem zopet dobila pri Vas v kuhinji čisto navadnega prostaka.

Kuharica: Za božjo voljo, gospa, vendar ne boste zahtevala, da si poiščem generala.

Njegovo veselje.

Med bogataši.

„Tako veselega te nisem še srečal. Kaj si morda zopet na borzi dobro igral?“

„Ah, kaj še! Ampak moja hči Silvija je našla tepca, ki jo poroči za 20.000 lir.“

Jaz sem ji določil 50.000, tedaj je umevno, da sem zaslužil 30.000 lir.“

Pravijo

Pravijo na Opčinah, da se društvo »Megla« lahko drži »stolca«, tudi ako jemlje svilen obleke na puf. Openski fantje so pa zato proti temu, ker sa mi nimajo toliko kredita, da bi mogli dobiti na puf en sam kvartinček. Na mesto možgan pa imajo »meglo« gotovo tudi v glavah, ker bi drugače ne pošiljali v »Čuka« tako nebovpijočih budalosti.

Pravijo na Opčinah, da se »Megla« tudi zato drži »stolca«, ker ne mara za tako »čenečaste« in »nečenečaste« fante ko so nogometkarji, katerim je začelo brcati tudi že v škatli za možgane.

Pravijo na Opčinah, da nekateri pametni fantje še nikdar pametni bili niso, nasprotno pa se zanima zanje gosp. S. Radi pameti — pa — lastna hvala smrdi — kot gotova pamet nekaterih pametnih fantov. Upamo, da bodo šli kmalu na Nanos, da jim burja izžene »meglo« iz možgan.

Pravijo na Opčinah, da dobi dopisnikar z Opčin, stalno službo v uradništvu »Čuka«, če se mu tačas ne skisaj njegova duhovitost. Ker je proti pariški modi, se obleče »na lovč«, predno nastopi službo. Ker ne dobi klobuka na puf — odpotuje gologlav.

Pravijo, da so fantje v Zadlogu pri Črnem Vrhu hodili že koncem oktobra (ko je bilo še gorko vreme) tajati zamrznjene ventilčke pod zamrznjena okna. Ker se pa dekleta boje, da bi sedaj, ko je bolj mráz, ne zamrznili še oni sami, jim svetujejo, naj ostanejo rajši doma in tajaajo ventilčke pri gorki peči.

Pravijo, da imajo v Oseku nekateri »komunski« moške v družbi raznih »modrih« mladeničev še celo med službo božje svoje javno seje pod lipo na »splacu«, komandant je baje nekdo, ki ima vedno fajfo v ustih in pravijo, da ne gre niti brez nje spat. Ko bi se dobil kdo, da bi jim z »leh« terno« pod nos posvetil.

Pravijo v Ljubljani da bodo v kratkem ustanovili na Poljanah društvo »Rokomavhere«. — Edini cilj tega

društva bo v »Bučarjevi« gostilni na kredu piti.

Pravijo, da so nekatera dekleta v Kilovčah zelo ponosna, ko so imele že dosti fantov, a jim ni bil nobeden po volji. To pa ni res; one sedaj žalujejo, ker so jim preveč verjele.

Pravijo, da so Belška dekleta zelo razburjena, ker ne morejo pogruntati dopisnika. Bati se je, da se jim glave ne zmešajo. Dopisnik in Čuk pa sta dobro skrita v skalah nad malnom.

Pravijo, da so postali Studenski fantje zelo srboriteži, stepli so se z litri in kozarci. Najbolj korajžna pa sta bila ta »fejsta« in ta zaljubljen fant. Čuk je bil na oknu in je vse to videl.

Pravijo, da Strniška dekleta ne marajo domačih fantov, da so nerodni in prav nič »luštni«.

Pravijo, da pravijo Belška dekleta, da ni res to, kar je pisal Čuk o njih in od gorenjskih »fantičkov«, ampak ravno narobe. Zadnjemu dopisniku pa kličejo: Ne vtikaj se v stvari, ki te ne brigajo.

Pravijo vzniki iz Belskega, da se jim zelo dopadejo pasne verižice od gorenjskih deklet. Pravijo, da bi prišle prav za »klade vezate«.

Pravijo, da postojnska posredovalnica za ženitev izvrstno napreduje, ima v albumu že 41 slik.

Pravijo, da bodo Gorenjci ustanovili samostan devet in devetdesetega reda. Za moške vstop prost. Za ženske pa samo za tiste, ki bodo pokazale pisana potrdila od svojih »mijo« mor, mio tesorle.

Pravijo na Ustju, da so nekateri ustanovili tovarno za brušenje jezikov, samo zato, ker ne morejo s to pimi jeziki do živčega cerkvenim pevcem, in upajo, da bodo z nabrušenimi tem lažje zbadali.

Pravijo nekatere Rojancanke, da »Pepi iz Rojana« bo že zgubil »mor« bina, ko bo šel k vojakom.

Pravijo, da so si v Šiški ustanovili novo društvo z imenom »Ščurke«. V statutu jim je najvarnejši odstavek: »Uničujemo alkohol!«

Pravijo Herpeljski ponočnjaki, da zakaj ne pride nič več Čuk pokukat v Herpelje, odkar so nastavili na hiše svoja pripravna železa za lovititi tiče; pravijo, da se gotovo Čuk boji, a to ni res, Čuk bo že prišel z odprtimi očmi in dobro opazoval.

Pravijo, da prileta kukovica na Ubelasko solo vsaki dan.

Pravijo v Postojni, da kadar bo kak v uradništvu poln, pošljejo ponj in ga zamenjajo za praznega, ker je škoda za pikantne stvari, da se izgube.

EX PARROCHIAE ROIANENSIS.

Ano Domini MCMXXIII.

Pax vobiscum! Tega je želeti —

In o tem naj bi pisala, vi Marija, Pepi —

Miru potrebni zdaj so Škorklja in Rojan —

Čuka prosim, naj pogleda kakšen dan —

Ostrine mi jezikov babjih gnaj! ...

V Škorkljo mi San Pietro, broj deseti

Se on jezen moral bode odleteti —

Tista hiša vkradla mi je voljo za v nebena,

Zakaj če tam ozračje tak prepir pretresa,

In pravijo da ženske tja imajo gladko pot,

Si poiskal počitka jaz po smrti bom drugod ...

In po Rojanu Čuk naj bistro se razgleda,

Samo naj se v noheno krilce ne zagleda,

Zakaj za vsakim babjim krilom skriva se hudič,

In Čuk nasedel bi, četudi on je — ptič!

So zadnjič mi očitale to frajlce, da zibam,

In svetovale mi, da naj »očad« se njih ogibam —

O spomnite se, pupe ve, na barkovljanski — »cvek«,

In denite čez usta si strašansko močen — »blek«!

Se nekaj! No, če frajlce »per vero non vi piaculo«

Le iščite si družih več kar tam »v sala Boccaccio«

Pod Greto v šagri Pepi, Koko, Nime —

Za Čuka klanfali naprej bodo spomine —

In čakali, da prišel bo zaželjen dan,

ko mir bo svet zavladal čez ubogi ta Rojan ...

Marija iz Rojana, pišite, le pišite naprej —

Saj Čuk vas rad posluša z nočnih, temnih vej ...

Rebček.

Narodna Knjigarna v GORICI

združena s papirnico

v hiši Goriške Ljudske posojilnice, via Carducci 7.

priporoča slavnemu občinstvu svojo bogato zalogo slovenskih leposlovnih in znanstvenih knjig. **Zahtevajte seznam knjig,** ki ga pošlje knjigarna brezplačno,

Šolske potrebščine

kakor, različne zvezke na zelo finem papirju, svinčnike, peresa, črnilo, kreda, ročnike, risanke, tuš, risarski papir, radirke. I. t. d. dobite v »Narodni Knjigarni« po najugodnejši ceni in prve kakovosti

Šolske Knjige

pisarniške potrebščine, kjer dobite vse v to stroko spadajoče predmete, dalje razglednice v največji izbori, umetne cvetlice i. t. d.

Za božično sezijo se je Narodna knjigarna bogato založila z okraski za božična drevesca, jaslicami, knjigami s podobami za otroke in mnogimi predmeti.

POZOR! Trgovci! POZOR!

Pravijo

Pravijo, da se je v Rojano ustano-
vila tajna ženska družba, ki dela na-
to, da bi jim vlada dovolila pravico
glinca. To hočejo baje doseči zato,
da bi linčali »Pepeta z Rojana« ali v
drugih besedah, da bi ga obesili
na prvi »terau«.

Pravijo, da misli napraviti za zvo-
njene v postonjski farni cerkvi Sv.
Stelana, cerkovnik električni tok, da
bo zvonil mesto njega, kjer ga sumi-
jo, da je on kriv, da je veliki zvon
počil radi neumernega zvonjenja.

Pravijo, da se Vel. Otočani zelo
boje za svoj zvon, da ne bi počil kot
postonjski, zato največkrat zvone su-
mo opoldansko uro.

Pravijo, da Vel. Otočani in Zagorci
pridejo k vsaki maši uro prekasno
v cerkev; zdi se nam, da so krivi
kazali na zvoniku, proti Otoški
strani, kateri kažejo uro nazaj.

Pravijo, da je odalovljeni mestni
občinski »pumpar« dobil službo pri
županu Kohenfeld, z nalogom, da ho-
di na Sovič megle razgajati.

Pravijo Herpeljski možakarji, da
društvo »Netopir« jako dobro napre-
duje in imajo društvenice že vedno
malogo loviti Čuka, in je Čuk prebri-
sana rival ter se ne pusti vloviti.

Pravijo na Livku, da se le tiste de-
ce in žene ustavljajo pri cerkvenih
vratih med sv. mašo, ki jedo mnogo
hruda.

Nekateri so mnenja da ta srednji
zvon radi tega kašlja.

Pravijo, da Vrhovški lantje grozijo
Kalanom z gorjačani in ricinovim o-
ljem, češ da so bili oni dopisniki »Ču-
ka« v zadnjem pravijo. Motijo se pa,
ako sumijo Kalanc, ker Čuk je na
Rožnvenko nedeljo vseh »Raneve-
hpe sedel in vse slišal in videl, kaj
delajo. Kaj pojejo in v kakšnem dru-
stvu so Vrhovčeni.

Pravijo, da po Šiški strahu črna
maska, vermi šiščenci pa umirajo od
gladu, ker njihove babe preveč klepe-
tajo.

Pravijo, da imajo v Šiški plesno so-
bo, kjer se uče vse najnovejše plesne
bomade, kakor: šibe, fokstrit, flis i.
dr. Gospod predsednik pa ob vsaki
kršitvi discipline s strani plesalcev in
plesalk izvaja »konsekvence«.

Pravijo, da so Šiškarce zato tako
lepe, ker hodijo ob nedeljah na Rož-
nik, prosit za lepoto.

Pravijo, da je šest šiščenskih lantov
zajubljenih v neko dekle iz Krakov-
vega. Zadnjič so se ti trpeči na sre-
krali, katerega lepše pogleda, prišlo
je do resnega pretepa, pri katerem so
bili 1 mrtev, 2 težko in 4 lahko ra-
njeni, 7 jih je pa steklo.

Pravijo v Kalu, da se je vršilo v ne-
deljo 20. okt. v gostilni pri B. veliko
skakanje, pardon, ples. Svirala je do-
mača godba na pasje in mačje in-
strumente. Čuk je imenitno udrihal
na lonce, pardon na boben. Staro in
mlado, kruljevo in zdravo, vse je ska-
kalo, pardon plesalo. Pozno v noč je
trajal ta dirindaj, pardon ples. Sovi-
ki je vse to opazovala, je prišla do
sopnanja, da se je vsem pamet skis-
sala.

Pravijo, da je predjamskim lovcom
primanjalo zajcev, so pa začeli mač-
ke streljati; radovedni smo, kako je
njih gospodar sedaj zadovoljen s ki-
tjsko pečenko.

Pravijo v Ljubljani, da žalostno se
drži Dolfe Vran — ker je toča pobi-
la kazelski teran.

Pravijo v Sežani, da je postalo Lu-
žeče shajališče gradiških sestankov
in pribežališče grešnikov.

Dopisi.

IZ MODENE.

Tudi iz Modene, od 2. težkega
topničarskega polka smo se po dol-
gem času oglašili.

Ker le tja in sem dobimo kakšno
številko od Čuka, skoraj ne vemo, kaj
se godi v naših krajih; če ne dobimo,
kaj več poročil od naših deklet in
lantov, lahko mislimo, da so na nas
pozabili, ali je pa kaj drugega.

Pašta nam le počasi gre, kjer sko-
raj ne vemo, kaj dobimo v »gavetah«;
ali so makaroni na vodi, ali pa voda
v makaronah. Ostaja nam jo vedno
kaj, tako da mislimo v kratkem spe-
ljati telefon naravnost v Čukovo pi-
sarno, da se bode informiral na pri-
stojnem mestu, če bomo res morali
otepati pašto celih 18 mesecev ali ka-

ko in kaj, ker se bojimo, da ne osta-
ne prav nič teh priljubljenih testenin
za naše naslednike, katere pričakuje-
mo s težkim srcem, da jim pustimo
vso našo »vrbšćino«.

Makaronске pozdrave vsem lantom
dekletom, materam in očetom podpi-
sani paštari:

Ladislav Kos, Idrja; Emil Brisko,
Ludovik Nanut, Standrež, Lovien-
čič Ivan, Sražim Rudi, Stanjel na
Krasu, Bajt Dolfe, Kanak, Gruden
Vencel, Dol Tribusa, Raspor R.,
Klana; Zorn, Lovrana, Perman Kr-
šul, Crniče, Kluka, Matulje, Lipičar,
Škert Gruden, Leupa pri Kalu, Bana
Joža, Beže; Paudetič Jože, Volče, Brus
Pepi, Idrja.

IZ BOLOGNE

Vesele pozdrave pošiljajo lantje
B. gorskega pešpolka vsem znancem,
prijeteljem in sorodnikom.

Vogrič Alojzij, Otalež, Luster Ma-
tija, Drežnica, Ivančič Mihael, Gan-
tar Valentin, Medvedje Brdo, Eržen
Vinko, Ledine, Lampe Viktor, Crni
Vrh, Hlabe Jožef, Rudolf Anton,
Pičar Ivan, Rešnica, Klimec Franc,
Dekani, Dominik Govekar, Godovč,
Knačič Ivan, Knežak, Maslav Mihael,
Bač; Sedmak Franc, Jurčec, Sedmak
Alojzij, Novak Jožef, Sembrja, Dov-
gan Mihael, B. Bistrica, Klavžar An-
ton, Godovč, Kastele Franc, Prega-
ria.

Ponesrečena so našli:

Lomski rojuncan, ki je prelen, da
bi povedal, kje je *Jožefa Izkman*,
Podkraj, ki ima raje knjigo kot ne-
srečnja *Ljudmila Vogrič, Erbit*,
si je tudi izvolila knjigo *Giorki*
Jurček, Rocal si je tudi izpopolnil
knjižnico z novo knjigo.

Kljuder Slavko v Kadljah
Je zemlja bila kot na morju val,
da bi se vsakdo smrti bal,
ljudstvo je bežalo,
od straha trepetalo.
Nekje se zemlja je odprla
in ubogega moža požrla.
Jaz rečim sem nesrečnja,
poglej ga, tam sedi,
in od strašnih bolečin mčji.
Nek moč ga ho pohodil
mu kosti se enkrat zdrobil.
Jaz ti pošiljam ga nazaj,
pa ga komu drugmu daj.

Amalija Rejec, Čepovan: Ponesre-
čena sem dobila, zdravila nimam
zanj, zato pošiljam ga nazaj tebi,
dobrohotni Čuk na palci, skrbi Ti
zanj.

Alojzija Savli, Lom:
Na vzhodu bil velik potres,
in Čuk tam bil je zares;
Ko strehe poslopji so pokale
in glasno gospe so se jokale,
Možecelj v zemljo do pasa se skril,
se skoraj do glave skoč flak je zaril.
Tam mirno stoji še junak,
in roga nesreči se spak.
»Pri miru le mene pustite,
Vi drugi na varno hitite.«

IZ SOLE.

Deček se hoče opravičiti u-
čiteljici vsled nemarne pisave
ter pravi: »Prosim gospodič-
na, jaz sem napravil packo.«

Učiteljica: »Tako se ne re-
če, temveč: »Jaz sem napravil
madež.«

Drugi dan se pogovarjajo o-
troci v šoli.

Učiteljica, radovedna, kaj je
tako zanimivega, vpraša: »No
Tone, kaj ti pa pripoveduje
Francek?«

Učenec: »Pravi, da so do-
ma madež zaklali.«

V PASTI.

Gost: »Krčmar, prinesite mi
steklenico refoška... (malo po-
zneje) ne, ne steklenico prose-
karja... (par minut pozneje)
ne... ali pa še boljši eno ste-
klenico terana.«

Krčmar: »Vraga, kolikor se
boste še premislili? Sedaj sem
že tretji list nalimal na stekle-
nico.«

ULJUDNOST, KI IZDAJA.

Na sodniji.

Sodnik priči: »Kako ste zako-
tili tatu pod posteljo?«

Priča: »Blizu polnoči je bilo,
jaz sem kihnil in on mi je
dajal izpod postelje: Na zdrave
jele.«

Listnica uredništva.

Kozana O pevskem društvu, ki je
padlo na Orle — miš V koš! Se-
žana O obnašanju v cerkvi za dancu-
mle Posedno, ker so prizodati z za-
četnicami omenjeni Za dancu naj za-
dostuje listnica — pa drugič več
Deskle Vašega dopisa smo čakali
Hvala lepa! Toda takih stvari iz prin-
cipa ne preobčujemo. Prvič, ker je
znano, da več grehu naredi tisti, ki
greh od ust prinašajo — še vpricu mla-
dine, kot dotični grešnik sam.
Drugič, ker je mnogo takih ali po-
dobnih grešnikov, le da so grehi onih
zakriti, grehi drugi pa so razkriti.

TYRKA ANTON KUŠTRIN

Gorica

Via Carducci št. 25
(prej gosposka ulica)

priporoča slavnemu občinstvu
v mestu in na dežnli svojo
trgovino raznega jedilnega
in kolonijalnega blaga.

**Vse blago
je prve vrste**

**Cene zmerne in nizke
POSTREŽBA TOČNA IN SOLIDNA**

**Na željo odjemalcev
v mestu se blago do-
stavlja na dom.**

Znana slovenska tvrdka

JOSIP KERŠEVANI

mehanič. puškar in trgovec

Gorica, Stolni trg. št. 9 (desno)

se priporoča slavnemu občinstvu za nakup najboljših šivalnih
strojev Original Mundlos Nemških tovarov, katere jamčim za
doba 25 let. Poduk v umetnem vezanju, krpanju in šivanju brez-
plačen. Tako imam tudi najboljša dvokolesa znamke Kolumbla
Ameriških tovarov, katere jamčim 2 leti, vse dele spadajoče v
mehanično in puškarsko stroko.

Delavnica in popravilavnica

Stolni trg št. 5.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA

Via Carducci 7 v hiši gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

Vrvi, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila.

Sveče, vesek, kadila.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.

Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

POZOR!

POZOR!

Mizarska Zadruga

v Solkanu pri Gorici

Ima v svojih zalogah v Gorici na trgu sv. Antona
(stari plac), na trgu D'Amicis (na Kornu) in
v Solkanu pred vhodom na sv. Goro, ogromno
izbiro vsakovrstnega pohištva, po najnižji ceni iz-
ključno, pristno-domačega izdelka. Sprejema vsa-
kovrstna naročila, ki jih točno in solidno izvršuje.

Za mnogobrojni poset se priporoča:

Vodstvo.

pred ljudmi pa velja samo tisto, kar je očitno. Zato križ čez take stvari in ne pačiti farizejskih obrazov. Tako misli Čuk na palci. — *Podmelec*. Čuk je pesem en čas premleval, ko si je na nji skrhal zobe, jo je pobral spoti in pesem vrgel v koš — ki globoko žrelo ima. — V *Godovšč* je Čuk res pogledal, pa ne bo to pot nič napisal, pa prihodnjič kaj. — *Jurenina*. Čuk si je oči »ferderbale« pri branje, zato se je ujezil, pošteno zarentačil in ob tla zagnal. Drugič pišite bolje. — *Renče* nam pošljite same čenče, čenče raje doma obdržite, za sedem suhih let jih ohranite. — *Tišjan*. Ne razumemo dobro. Vendar pa tudi ne smemo preveč zasmehovati naših deklet. Saj niso vsa krive. — *Trnov*. O imenitnih puncih je zletelo v naš oprtnik, kakor je dolgo in široko. — *Cingrof*. Tisto o Pepetu ali Dolfetu le zase ohranite, posebno, če je z lepim podpisom tako slabo pi-

san tekst; drugič sami porabite tisti košček papirja za domačo potrebo. — *Nekdo od nekje* dokazuje Čuku, da zato ne da dvorane v društvene namene, ker se boji, da bi je ne zažgali. Vi dopisnik, kandidat za prazen strah, bojazljivec in še kaj drugega, če ste logičen, morate sklepati tudi sledeče: Ker se lahko z mesom zadavim, ako ga ostane košček v grlu, ga ne jem nikoli več. Kaj ne, logika se vedno kruto maščuje. Zda pa: Sveti Vid, češenj sit! nič več. Potem! — *Placula*. Par novih čevljev smo tudi zagnali med staro šaro, da postanejo morda tam lepi svetli. — *Hilje*. Uganka-sfinx-hieroglif-filozofija je vse to, kar ste napisali — ne razumemo. — *Klofutar*; nima pomena vaša klofuta; ne razumemo. — *Propetno*. Vaša pesem je, bila že v Čuku priobčena, kaj mislite, da smo tako pozabljivi. — *Švina*. Nič! — *Kozana*. Če vas je Bog rešil balce klepe-

tave, vam kliče Čuk: Mrtvih duhov mi ne budi! — *Tolminski Lom*. Puštimo za danes! — *Idrija*. Preokroglo je bilo, v koš se je zvalilo. — *Siberja*. Vaša povest ne more priti v list, četudi je lepa. — *Zalaz*. Hvala lepa. Pa drugič pošljite še kaj. Za danes nič! — *Trebče*. Sorodniki naj pridejo Čuka sami obiskat, spodobl se tako.

Vojna odškodnina,

civilne, trgovske in kazenske zadeve.

Adv. Arveno Trotta

Gorica ulica Garibaldi 18

Na prodaj je enonadstropna nova hiša

pri glavni cesti v SOLKANU
Pojasnila daje uprava Čuka

MOBILJE

O. BERNT

GORICA, — Piazza d. Vittoria 23
na (Travniku). — Tel. 44

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana št. 5 - VIDEM

VELIKANSKA ZIMSKA PRODAJA

V bogati zalogi raznovrstnega zimskega blaga nudimo svojim cenj. odjemalcem zadovoljivo izbero po najnižjih cenah.

Naštejemo nekatere kose:

Brisače »Nido ape«	L. 2.99
Obrobljene zepne rute	„ —.75
Moške nogovice	„ 0.95
Čajni prtiči	„ 1.25
Cvirnati	„ 2.25
Gobasti	„ 1.75
Kuhinjske brisače	„ 1.90
Obrobljeni prtiči	„ 2.50
Madapolam, m. po	„ 2.50
Švicarska vezena	„ 2.50
Gobaste brisače	„ 2.75
Ženske, črne in barvane nogavice	„ 2.75
„Oxford“ za srajce, m. po	„ 2.95
Domače platno m. po	„ 2.80
„Velour“ za ženske plašče, m. po	„ 22.—
Srajce vezene	L. 8.90

Ženski jopiči, vezeni	„ 3.50
Dvonično sukno 100 cm, m	„ 4.25
Prehodne preproge, m. po	„ 4.50
Preproge za pred posteljo	„ 4.90
Angleško lahko platno, m. po	„ 3.95
Ženski jopiči	„ 7.90
Vezena spodnja krila	„ 9.90
„Combineuse“ za gospe	„ 14.90
Rjuhe z živim robom	„ 29.90
Posteljna odeja	„ 27.90
Volnena odeja	„ 29.90
Žimnata blazina	„ 49.90
Vezana rjuha za 2 osebi	„ 49.90
Kovrni barvani	„ 59.90
„Doubleface“ za moške plašče, m. po	„ 29.—

Bogata izbira moškega in ženskega blaga. — Najfinejši plašči. — Zametno blago za lovce. — Izgotovljeno perilo. — Gobasta blago za ženske obleke. — Platno razne višine. — Prti in prtiči. — Brisače. Namizno perilo. — Volnene in bombaževe maje. — Preproge. — Zavese. — Prevlake za mobiljo. — Posteljne odeje vseh mer. — Opreme za neveste, za prenočišča, za zavode, za penzije, blazine izgotovljene iz žime in volnem.

POSEBNO ČRNO BLAGO ZA DUHOVNIKE. — NEPOSREDEN UVOZ VOLNE ZA MATRACE.

VSAKO BLAGO, KI NE ODGOVARJA BODISI PO KVALITETI BODISI PO CENI SE LAHKO VRNE.

Na debelo in drobno!

Posebni opusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.